

DIUMENGE III DE L'ADVENT C

1. L'Església, en l'espera d'Aquell que ve....

Fa quinze dies, entrant en el temps de l'Advent, hem obert l'Evangelí de Lluç quasi pel seu final: el discurs de Jesús sobre la fi dels temps i la Vinguda del Fill de l'home. Diumenge passat, ens remuntàvem al seu capítol 3, amb l'entrada en escena de Joan, Fill de Zacaries, sobre el qui "caigué, baixà" la paraula de Déu. Avui, amb les multituds, els publicans (cobradors d'imposts), els soldats, ens posam també a escoltar Joan.

2. es prepara a celebrar Nadal:

Amb unes lectures que revelen una Presència, font de la nostra alegria: El Senyor és a prop....

El Senyor, el teu Déu, el tens a dintre: aquesta és la bona notícia que Sofonies repeteix fins a saciar, al temps dels anuncis profètics. Com no alegrar-se amb el seu ? Com no combregar amb l'alegria de Déu? (*primera lectura*).

- *Ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no som digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb el foc.* Aquesta la bona nova proclamada per Joan, al temps de l'acompliment. Amb la gent, que vivia en l'expectació, però també amb els marginats de llavors – les multituds, els cobradors d'imposts, els soldats- també l'hauríem d'interrogar: *I nosaltres, mestre, ¿què hem de fer?»* (EVANGELI).
- El Senyor és a prop: Aquesta és la Bona Nova que anuncia Pau als seus estimats Filipencs. En aquest temps de l'Església, en aquest temps de l'Esperança, com no ens hem d'alegrar amb ells? En tost d'inquietar-nos per tot, com no obrir-nos a "la pau de Déu que sobrepassa tot el que podem pensar? (segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Els versets que s'han elegit per aquest diumenge de l'any C són situats a la tercera i darrera part del llibre de Sofonies, consagrats a l'anunci de la salvació i restauració d'Israel.

La seva construcció està molt organitzada; els temes dels versets 14 i 15 són repesos als versets 16-19, però al revés:

A. Invitació a l'alegria. V. 14	D' No tenir por de res v. 16
B. Nova actitud divina. V. 15 ab	C' Déu és a Sió v 17 ab
C. Déu és a Sió. V. 15 c	B' Nova actitud divina v. 17 b
D. No tenir por de res. V 15 d	A' Joia de Sió v. 17 ce i 18 a

Als dos extrems (A i A'), hi ha l'explosió de joia: Salta de goig....! ...

El canvi d'actitud de Déu és anunciat seguidament (B i B'). Les dues declaracions fonamentals (C i C') es corresponen de manera molt precisa: el rei d'Israel és amb tu; el Senyor Déu és amb tu. Finalment, al centre (D i D'), la invitació a no tenir por.

A la salutació de l'Àngel a Maria, els mateixos termes de l'anunci profètic de Sofonies hi trobaran el seu acompliment: Alegra't... no tenguis por... El Senyor és amb tu... Concebràs i infantaràs un fill i li posaràs per nom Jesús.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector remarcarà particularment:

- la invitació a la joia:
  - + *Crida de goig, filla de Sió...*
  - + *esclata..., Israel*
  - + *Alegra't*
  - + *salta d'alegria....*

- la misteriosa presència de Déu enmig dels seus, font d'aquesta alegria:
  - + *el Senyor és amb tu*
  - + *el Senyor el teu Déu és amb tu....*

la joia extraordinària de Déu a la que nosaltres som convidats a unir-nos: *per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»*

SALM – El Càntic d'Isaïes

El càntic d'Isaïes que avui pren el lloc del salm, és el mateix que es canta a la Vetlla Pasqual. Avui, com a resposta a la crida dinàmica de Sofonies, som convidats a cridar d'alegria i a celebrar l'Emmanuel Jesucrist, Déu amb nosaltres.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Com la de diumenge passat, la segona lectura d'aquest diumenge és presa de la carta als Filipencs. Pau "està encadenat", i en canvi descobrim el més joiós dels seus escrits.

Diumenge passat, l' Apòstol content per l'ardor de que donen prova els cristians de Filips i de la generositat que els ha animat, deixant esclatar la seva acció de gràcies i formulava la seva pregària de petició. Avui, ens parla de l'alegria cristiana.

- No es tracta solament d'una exhortació del que ens parla, és una consigna que ell dóna, com ho remarca la seva insistència: *Viviu sempre contents, us ho repetesc....*
- A més no es tracta d'una alegria qualsevol,
  - sinó de la joia del Senyor, és a dir una joia en el Crist mort i ressuscitat; una alegria que resulta de la unió a Crist; un goig interior que ell comunica als membres del seu cos per la fe;
  - una joia arrelada en la pregària, que és acció de gràcies i súplica per fer conèixer....
  - una joia que portarà a la seva plenitud la Vinguda del Senyor: El Senyor és a prop;

- una joia que esclata en la pau de Déu, aquesta pau que sobrepassa tot el que podem imaginar.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR en la seva preparació i després en la proclamació, serà atent

- a les insistències de Pau:
- *estigueu sempre contents .... ho repetesc: estigueu....*
- *en tota circumstància.... pregau i suplicau....*

* a la frase conclusiva:

- + així *la pau de Déu/*
- + *que sobrepassa el que podem entendre/*

+ *guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.*

COMENTARIS A L'EVANGELI

Diumenge passat, amb l'entrada en escena de Joan, fill de Zacaries, sobre qui "baixà, caigué" la paraula, Lluç celebrava la iniciativa de Déu al cor de la nostra història i situava en el desert el profeta en la línia dels profetes de l'Antic Testament del que n'és l'acompliment dels anuncis.

Després d'haver ressò de la seva vigorosa crida a la conversió - una conversió que s'ha de traduir en actes en els fruits (3, 7-9).

Lluç presenta avui els dos aspectes de la seva predicació: l'aspecte ètic (3, 10-14) i l'aspecte messiànic (3, 15-18).

- el primer aspecte, ètic, és puntuat, com per un refrany, per una mateixa pregunta dels que acullen la crida al baptisme de conversió pel perdó dels pecats: *Què hem de fer?* La mateixa pregunta que trobaren en els llavis dels qui escolten la predicació de Pere al llibre dels Fets el dia de Pentecosta (Act 2, 3); la que trobam als llavis del guardià de la presó, en l'alliberament miraculós de Pau i de Siles: *Què hem de fer?*, és a dir quins canvis de vida concrets podran i hauran d'expressar aquesta conversió, manifestant-ne els fruits. Per a cadascun Joan tindrà una resposta adaptada: cada vegada, sense fer abandonar la professió o el seu ambient, farà referència al seu comportament social i anirà més enllà del marc de la Llei de Moisès per imposar-se a tot home.

Què hem de fer?, demana la multitud; aquesta gentada anònima que, ben prou vegades, es reuniran al voltant de Jesús, per escoltar la seva paraula (Lc 5, 1; 5, 15; 6, 19).

Joan no els proposa un ideal de pobresa, sinó el compliment del manament de l'amor al proïsme. Ja que l'aliment i el vestit són necessitats elementals, que aquesta gent visqui, en el dia a dia, el compartir fraternal i la solidaritat: *«Qui tingui dos vestits, que en doni al que no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi també amb els altres.»*

+ *Mestre, què hem de fer?*, demanen els publicans; els cobradors d'impostos tradueix també Lluç pels seus lectors. Cobradors d'impostos, ho són en favor de l'ocupant romà o pels "prínceps" de la regió. Persones la deshonestat dels quals és proverbial, menyspreats, considerats en el món jueu, com a pecadors la conversió dels quals sembla impossible a no ser que abandonassin el seu ofici, que es veia com a degradant.

Joan no els demana, així, de trencar amb la seva professió, sinó d'exercir-la, en honestat: *No exigiu més del que està establert.»*

+ I nosaltres què hem de fer?, demanen els soldats, mercenaris d'Herodes Antipas o militars de l'exèrcit romà d'ocupació.

A ells tampoc els demana canviar d'ofici, desertar, sinó canviar de manera d'exercir-lo: « Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; acontentau-vos de la vostra soldada.»....

“En efecte (J. Potin) els qui volen veure el Baptista representen la població cosmopolita del país, compresos els romans! A sant Lluç, la filera d'espera es compon de militars de l'exèrcit d'ocupació d'origen pagà o de mercenaris jueus a sou dels romans. Pitjor encara, s'hi troben cobradors d'impostos (publicans) treball a compte dels ocupants o dels reietons infeudats. Així, doncs, aquests “col·laboracionistes” execrats també confessen les seves maleses. Un pensa en la prefiguració de la paràbola de Jesús, la del fariseu i el publicà, que es troba precisament a l'evangeli de Lluç. Joan no exigeix que ells abandonin les seves professions, per detestables que siguin. La conversió s'ha d'obrar en el mateix lloc on es viu. Cap necessitat de retirar-se a cap “monestir”, com el tan proper dels essenis (Jesús, l'histoire vraie, 76-77)

... al poble en espera del que Déu farà:

Ve llavors le l'aspecte messiànic. Més enllà de les multituds, Lluç discerneix ja una realitat nova a punt d'arribar: un “poble” de gent unida per una mateixa “espera”. No es tracta tant de demanar aquí el que s'ha de fer, sinó el que Déu mateix farà, com a personatges de l'Evangelí o dels Fets dels Apòstols que celebren l'acció divina : Lc 1, 49. 51. 68. 71 .

1,49 perquè ha fet en el meu favor meravelles el Poderós, Sant és el seu nom

1,51 Va desplegar la força del seu braç, va dispersar als que són superbs en el seu propi cor.

1,68 Beneït el Senyor Déu d'Israel perquè ha visitat i redimit al seu poble.

1,71 que ens salvarà dels nostres enemics y de las mans de tots els que ens odiaven

En espera, en expectativa, aquest poble es demana si Joan no és pot ser l'Enviat darrer de Déu, el Messies; Joan frissa a esborrar-se i a definir el seu paper en relació a Aquell qui ve, més poderós que ell. Aquesta frase, que Lluç posa als llavis de Joan i que es repetirà per tres vegades als Fets dels Apòstols, expressa la continuïtat entre Joan i Jesús, però més encara, marca el pas a l'etapa decisiva: la història de l'Aliança finalment ha entrat en una nova era.

+ I aquest Enviat últim, és presentat per Joan abans de tot com a Jutge dels darrers temps; netejarà el seu poble de les seves escòries que farà desaparèixer per sempre més.

Així, curiosament, després d'aquestes paraules no es tracta més que de conversió, del càstig de la incredulitat, de judici pel vent i el foc, Lluç conclou dient que, finalment aquestes exhortacions de Joan no eres més que les formes variades de la Bona Nova. La paradoxa és estranya (L. Monloubou). Bona nova aquestes amenaces que afloren al llarg d'aquests versets? Per sant Lluç, sí! Certament. Perquè per rude que sia la paraula del Baptista, no és res més que l'eco anticipat de la que ressonarà prest i serà la de Jesús. Doncs a través de Jesús es deixarà sentir la paraula de Jahvè present enmig del seu poble, com diu la primera lectura (L'Évangile de Luc, 108 – 109).